

Punt de partit!

Oriol Brutau

*Expert en màrqueting
obrutau@gmail.com*

Quantes vegades hem parlat de les semblances i paral·lismes entre l'esport i l'empresa. A la fi, hi ha un munt de qüestions en comú que comparteixen ambdues activitats. Sigui un esport individual o col·lectiu o una empresa unipersonal com un autònom, un *freelance* o un professional lliberal (tots jurídicament autònoms) o una empresa petita, mitjana o gran, tots tenen en comú un sentit compartit, una vocació i uns objectius finals.

Podríem abordar múltiples exemples presents en tota mena d'esports, des de l'esgrima a la natació de competició fins a les curses de ciclisme o al futbol o l'handbol, tots els esports tenen en comú la necessitat de construir una estratègia i la planificació d'unes accions per intentar la consecució definitiva dels seus objectius. Tanmateix, en els esports d'equip existeix a més una variable afegida, que és la gestió de les persones. És ben conegut per tothom que un grup de persones sense un objectiu compartit no és res més que un grup de persones i no pas un equip. Per fer equip cal treballar en profunditat, cal un lideratge, cal cohesió entre els membres, que sobretot bé donada per una bona conducció, un entrenament i uns interessos compartits. No és gaire diferent als esports que es practiquin en solitari; sovint, estar amb un mateix i enfrontar-se als propis límits és un repte d'allò més difícil. Els sona l'expressió "la solitud del líder"? Doncs serveix tant per als esportistes d'elit com per als executius o directius d'empreses. Al cap i a la fi, tothom es troba ben sol en la decisió final o en l'assumpció dels riscos i la responsabilitat.

Hi ha aquell proverbi africà que diu: "Si vols anar de pressa, vés sol. Si vols arribar lluny, vés acompanyat." Potser aquest és el proverbi més ajustat al significat que ni fins i tot jugar-hi sol vol dir competir-hi sol, ja que cal equip també al darrere de la competició, però no només que ajudi en la tècnica, també en el concepte, la filosofia, la psicologia i l'estima o l'autoconfiança.

Fins aquí tots els conceptes exposats des de la perspectiva de l'esport equivalen, en exacta mesura, a la conveniència empresarial. De la mateixa manera que els conceptes empresarials serveixen per a l'esport. A l'empresa ens omplim la boca de conceptes com missió i visió, com-

credibles com ara: com es duran a terme, quan i principalment qui se'n farà responsable i com assumirà i executarà la seva responsabilitat.

En aquest punt ens trobem en una cruïlla de camins una trifurcació de camins tots ells necessaris. Per la dreta anem cap a la planificació dels objectius estratègics que són clau i han de ser específics, però que també han de ser assumits i compartits pel conjunt de l'organització. Per l'esquerra ens trobem en la tessitura de la gestió de les persones, en elles hem de saber posar la confiança que és possiblement la tasca més difícil d'un cap. Delegar requereix empoderar; guiar amb talent; construir un marc de confiança i donar marge de maniobra i, si cal, d'error; comunicar eficaçment i treballar amb mesures de direcció, seguiment i control, però no pas de fiscalització. El

Quants cops no hem tingut la sensació que tot i fent les coses bé anem darrere de la competència? Que els seus triomfs són més notables que els nostres?

tercer camí és no menys important, potser és el del mig per un motiu ben evident, fa de frontissa: es tracta de la forma com competim respecte de l'altre. Efectivament si fem les coses bé, si elaborem i executem un bon pla estratègic a la perfecció i si disposem del millor equip humà possible i degudament dirigit i coordinat, aleshores ens trobem amb la tessitura de la competència i la innovació. Quantes vegades no hem tingut la sensació que tot i fent les coses bé anem darrere de la competència? Que *ells* sempre van al davant o que els seus triomfs són més notables que els nostres? Efectivament, en l'empresa com en l'esport, sempre hi ha com a mínim un contrincant, a més d'un mateix.

La idea del contrincant és evident en qualsevol esport d'equip (bàsquet, hoquei, tennis...) i molt especialment en els escacs. Tot i no saber-ne gens, d'escacs, em sembla un joc d'una complexitat sensacional. Tot i disposar de desenes de moviments de sortida i de contrasortida, un simple peó de l'altre bàndol pot desconstruir qualsevol jugada planificada i ben executada, igualment que una distracció molt absurda et porta a l'escac i mat.